

et stort tv-forbrug. Børnelægen Vibeke Manniche siger, at hvis man gerne vil have et tykt barn, der er trist og ensomt, så vil hun anbefale tv på værelset. Hun siger endvidere, at vi transporter vores børn passivt med indkøbsvogne, med klapvogne og biler, vi fordærver dem med slik og cola og chips, og vi frarøver dem deres søvn og giver dem tv på værelset i stedet for samvær med familien.

Så børnelægen siger kort og godt og barsk, vil jeg sige, at børnene lever et fedende liv, de spiser for meget sukker og fedt, de bevæger sig for lidt, de er ramt af kollektiv dovenskab, og de bruger for megen tid foran tv og computer.

Vi må simpelt hen tage fat i alle de her områder. Det kan ikke nytte, at vi bare siger, at vi vil ud af problemet, og så giver vi børnene gratis mad i skolen. Vi må tage fat på alle områder, nogle af dem i skoler og daginstitutioner og nogle af dem hjemme hos os selv, men jeg tror ikke, at vi løser problemerne alene ved at give gratis mad i skolen. Derved fratager vi forældrene ansvaret, og dermed kan de jo så ufortrødent fortsætte med den usunde mad den største del af døgnet, med inaktiviteten og tv-kiggeriet. Det skal simpelt hen hænge sammen.

Hvis der er madordninger i skolerne, hvad vi absolut ønsker og støtter, vil vi bare have, at forældrene selv skal være med til at betale for det, ligesom de vil skulle betale for den madpakke, de kunne eller ville have givet barnet med i skole, men hvis forældrene ikke har råd, skal de selvfølgelig have mulighed for, at børnene kan få maden alligevel.

Vi ved, at sund mad betyder utrolig meget for både velvære og for psyke, for, hvad man kan lære at forstå, hvad man kan yde, for helbred osv., men lige så meget betyder altså motion, og derfor skal der tages initiativer. Jeg kunne egentlig godt have lyst til at få en oversigt over, hvor vidt man faktisk er med de initiativer, der allerede er taget, og hvilke initiativer der er på vej for at rette op på det her område, som er så livsvigtigt for vores børn og deres fremtid og faktisk landets fremtid. Men det er jo noget, vi kan arbejde med under udvalgsarbejdet.

Vi synes, at forslaget er utrolig sympatisk, men metoden kan vi ikke lige støtte.

Formanden:

Tak til fru Tove Videbæk. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvndal.

Villy Søvndal (SF):

Tak for en, synes jeg, lang og grundig debat.

Nogle gange er det jo vigtigt at prøve at kigge lidt frem. Jeg tror, det var fru Tove Videbæk, der i sit indlæg nævnte de forskellige undersøgelser meget grundigt, der ligger på området. Man kan jo prøve at forstørre de udviklingstræk, vi ser i øjeblikket, 20 år frem, 30 år frem, og er man i tvivl om konsekvenserne, kan man kigge på USA ud fra en teori om, at nogle gange nærmer vi os amerikanske tilstande let forsinket. Hvis det er rigtigt, så er ethvert opfindsomt skridt, der er med til at forbedre sundhedsområdet på nuværende tidspunkt, en gevinst, næsten uanset hvordan man tilrettelægger det.

Så kan man selvfølgelig sige, at vi burde have haft flere ting med. Der er nogle, der har nævnt, at fjernsynskiggeri, motion osv. også er en del af det – helt enig. Vi har bare taget fat på et lille hjørne, og jeg vil sådan set advare imod den tendens, der hedder, at hvis vi ikke kan det hele på en gang, så vil vi ingenting. Her har vi taget fat et sted på formentlig et af de vigtigste områder overhovedet i forhold til børns sundhed.

Kl. 14.40

Under debatten har jeg prøvet at nedskrive argumenter for og imod ligesom i en retssag, og jeg synes der er fire stærke argumenter for det her forslag, som jeg tror hovedparten af ordførerne også har været inde på.

Det ene drejer sig om børns sundhed. Der er ingen tvivl om, at børns sundhed ville blive bedre, hvis der var et tilbud om mad i skolerne. Det tror jeg også alle ordførere har givet udtryk for. Det er altså den ene sikre gevinst.

Den anden sikre gevinst er en højere koncentration i forbindelse med undervisningen og dermed større chance for indlæring. Det er en meget god gevinst, som også er socialt betinget, som nogle har været inde på i deres oplæg.

Den tredje er, at man kunne gøre lidt ved den travlhed, der kendetegner vores morgener, altså os, der har haft fornøjelsen af at skulle smøre madpakker til børn. Jeg hørte næsten fru Charlotte Dyremose sige, at når man har det rigtig sjovt, er det, når man står der sammen og smører madpakker om morgenen. Jeg må sige, at jeg tror, at romantikken fortager sig for dem, der prøver øvelsen. Jeg kan uden at anstrenge mig voldsomt finde områder af livet, jeg synes er klart sjovere både for mig selv og også for samværet med mine børn. Men o.k., det kan man jo prøve konkret, når man når dertil.